

Propovijedi Crkve
cjelovitog evanđelja su
besplatna publikacija.
Ako ih želite dobivati na
svoju adresu, javite se na:

Crkva
cjelovitog
evanđelja

Kneza Branimira 11
10 000 Zagreb
Hrvatska

T 01 4920 726
F 01 4813 871
cce@cce.hr | www.cce.hr

Pavlova molitva za Filipljane

Vedran Đulabić
ožujak, 2006.

Apostol Pavao piše
poslanicu crkvi iz
zatočeništva i zanimljivo
je kako piše pun
radosti. Ovo je jedna

od poslanica u kojoj nema riječi o nekim većim
problema i Pavao je piše kao izraz prijateljstva
ovoj crkvi, a teolozi i komentatori otkrivaju
Pavla u nekom drugom svjetlu.

Prvo im se zahvaljuje za sve ono što su mu
pomogli, poslali mu u zatvor; piše im kao
prijateljima. Ova poslanica prikazuje Pavla kao
toplog, prijateljski nastrojenog pisca, koji je
imao naklonosti prema Filipljanima. Između
ostalog, izrekao je i jednu molitvu:

*"I ovo je moja molitva: Neka vaša ljubav sve više
raste u pravoj spoznaji i svakom rasuđivanju da
mognete prosuditi ono što je bolje: da budete čisti
i besprijekorni za Kristov dan, i na slavu i hvalu
Božju puni roda – pravednosti – koji dolazi po
Isusu Kristu." (Fil 1.9-11)*

Kada molimo za nekoga, na neki način
izražavamo svoju želju. Molitva nikada
nije realnost, jer bi onda umjesto toga bila
zahvaljivanje, a ne molitva. Kada nešto imamo,
onda ne molimo, već zahvaljujemo Bogu na
tome što imamo.

Pavao moli za Filipljane i možemo zaključiti
kako moli za nešto što se još nije ostvarilo.

Možemo vidjeti i da postoji nekoliko
karakteristika te molitve. Znamo da je apostol
Pavao uvijek bio zainteresiran za zrelost, za
rast i blagoslov crkve, pa je i ova molitva je bila
usmjerena u tom pravcu – Pavlova želja bila je
da vidi Božju djecu kako čvrsto stoje u radosti, u
pobjedi i u snazi. I ovdje ćemo se koncentrirati
na tri stvari.

► 1. NAŠA LJUBAV TREBA RASTI

*"I ovo je moja molitva: Neka vaša ljubav sve više
raste.." (Fil 1.9)*

Apostol Pavao uviđa da je temelj kršćanstva
ljubav. Božja ljubav prema čovjeku. Bog je
došao na zemlju da bi nam dao život i to je
učinio jer nas je ljubio. Bog nas je stvorio samo
iz jednog razloga – jer nas je ljubio, jer je želio
vidjeti nekoga tko će mu biti milina.

Isus je došao na zemlju i ostavio nebo iz
jednostavnog razloga, zbog ljubavi prema tebi
i meni. To je temelj na kojemu počiva cijela
poruka evanđelja. Biblija govori: *"Bog je tako
ljubio svijet, da je dao svog jedinorođenog sina*

✳ **Molitva nikada nije realnost,
jer bi onda umjesto toga bila
zahvaljivanje, a ne molitva.**

da ne pogine nijedan koji u nj vjeruje, već da ima vječni život.“ (Iv 3.16)

Što je tjeralo Boga da djeluje? Ljubav. Ali isto je tako temelj kršćanstva i moja ljubav prema Gospodinu. Prva i temeljna zapovijed je: *“Ljubi Boga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svojom pameti svojom.” (Mat 22.37)*

Ali mi danas živimo u jednom opasnom vremenu, u vremenu za koje je Isus Krist u Matejevom evanđelju 24.12. rekao: *“Ljubav će kod mnogih ohladnjati.”*

Govoreći o zadnjim danima, Isus je rekao da će to biti karakteristika crkve. Ljubav prema Bogu, prema braći i sestrama i prema zajedništvu će - ohladnjati. I to je jedna od stvari po kojoj će se prepoznati one zdrave, prave crkve od onih otpadničkih zajedništava s Gospodinom. Po tome će se razlikovati oni pravi vjernici od krivih - po tome imaju li u sebi ljubavi. Apostol Pavao počinje s tim ovdje i kaže: ‘Ja želim to. Da vaša ljubav raste.’

Što smo dulje u kršćanstvu, naša bi ljubav trebala rasti. Ona se ne bi trebala umanjivati. Žalosno je kada vidimo u odnosu između dvoje ljudi da se njihov brak raspada, dok je u početku među njima bila velika ljubav. Biblija nam govori da s protekom vremena naša ljubav treba rasti, a ne se smanjivati. Ako danas ljubimo Gospodina manje nego što smo ga ljubili jučer ili prekjučer ili kad smo mu tek predali svoje živote, onda se trebamo preispitati, jer nas Biblija potiče da rastemo u ljubavi!

✦ **Biblija nam govori da s protekom vremena naša ljubav treba rasti, a ne se smanjivati.**

Vjerujem da nas u našem kršćanskom životu neće održati neka propovjed, ma kako žestoka bila; već će nas održati jedino ljubav. Primjerice, kada je Bog na Sinaju davao deset zapovijedi, Biblija kaže da je grmjelo i da je sijevalo. Nas bi sigurno spopao živi strah da smo to vidjeli; međutim, nije strah ono što čuva naš odnos s Bogom. Taj strah nas može kratko vrijeme čuvati, ali kad popusti, sve zaboravljamo. Jedina stvar koja nas sigurno može očuvati s Gospodinom je jednostavna ljubav prema Bogu i njegovoj Riječi, koja je samo odgovor na ono što nam je Bog pokazao u svom Sinu Isusu Kristu. Zato je žalosno kada moramo prijetiti paklom jedni drugima da bismo natjerali ljude da slijede Gospodina.

Biblija nam govori će se početi dešavati razne stvari kada će ohladnjati ljubav prema Bogu, crkvi, braći i sestrama i zajedništvu. Ljudi će postati oholi, bahati, psovači, mrzitelji Boga, nasilnici i klevetnici. Do svega toga dolazi zbog nedostatka ljubavi prema Gospodinu. Kada nekoga ljubiš, onda mu svim snagama nastojiš udovoljiti. Isto je i s Bogom; kada ga ljubiš nastojiš mu svim snagama udovoljiti. To ne znači da si savršen, jer nisi! Nitko nije savršen. Ali znači da si spreman razračunati se sa svim ovim lošim stvarima, da ih izbjegavaš i da si spreman ići za njim.

Zato apostol Pavao moli: “Neka vaša ljubav sve više raste”. Vidimo da je to bila karakteristika rane crkve – po tome su ih znali i prepoznavali. Nadalje, u Djelima apostolskim Biblija nam govori o zajedništvu, o bratskoj ljubavi i kaže da su prodavali svoja pokretna i nepokretna dobra, da su se međusobno pomagali i podupirali se. Ljubav prema Bogu i prema njegovom Tijelu ne smije nestati iz Kristove crkve niti iz naših odnosa s Gospodinom! Sotona će pokušati donijeti gorčinu prema kršćanima, prema članovima crkve, a kada to donese odsjeći će kršćanina

od tijela, a zatim donijeti i gorčinu prema Gospodinu. Tada nestaje ljubav iz srca, čime se otvara put ostalim grijesima.

No, možemo i upasti u zamku, prihvaćajući obrasce svijeta oko nas. Možemo misliti da je ljubav ono što se propovijeda u svijetu. Zato neki misle da ljubav sve dozvoljava. Međutim, Božja ljubav je prije svega usmjerena prema Bogu, što podrazumijeva beskompromisno stajanje za istinu! Isus Krist je rekao: *“Ako me tko ljubi, držat će moju Riječ!”* (Ivan 14:23). Ljubimo li mi Gospodina?

Ako ga ljubimo, onda je Biblija naš autoritet! Svoj smo život dužni usklađivati s onim što ona kaže; a kaže da trebamo tražiti Gospodina, da se trebamo moliti, biti u zajedništvu i činiti dobra djela. Ona nam govori što trebamo, a što ne trebamo raditi. Ako zaista ljubimo Božju Riječ, usklađivat ćemo svoje živote beskompromisnim stajanjem na njenim istinama i smjernicama.

Mnogi govore i filozofiraju o ljubavi, no ne podređuju se onome tko je izvor te ljubavi. To je Gospodin Isus Krist!

Jesmo li se podredili njemu? Naš stav treba biti: ‘Gospodine, želim Ti se podrediti! Ti si jedina Istina, Put i Život!’ Bog je izvor ljubavi i On je u nama vidio vrijednost; zato nam je i dao život, koji kroz njega živimo.

Druga stvar vezana uz ovu biblijsku ljubav je da je ona usmjerena prema ljudima. Od toga ne možemo pobjeći. Moramo se međusobno ljubiti. Istina je da bismo ponekad voljeli pobjeći, ali ne možemo. Bog nas podsjeća da nas je podinuo da ljubimo svoju braću i sestre. To je isto kao što ne možemo pobjeći iz svojih obitelji. Bog nas je stavio u naše obitelji, dao nam oca i majku i rekao nam da ih ljubimo. Nije rekao: ‘Ako vam dam dobrog oca i dobru majku,

onda ih morate ljubiti’, već je rekao: *“Ljubi svoje bližnje.”* To je zapovijed i nema izbora.

Ako Krista Isusa smatramo svojim Gospodinom, dužni smo se ljubiti međusobno. Isus je rekao: *“Novu vam zapovijed dajem: Ljubite jedan drugoga kao što sam Ja ljubio vas!”* (Iv 13.34) To je već malo teže. Kao kršćani, moramo ljubiti Kristovo tijelo, crkvu, zajedništvo s braćom i sestrama. To je dokaz da smo pripadnici Kristovog tijela.

Dolaskom u Gospodnji dom, neki ljudi uzimaju Gospodnju večeru, ne znajući što ona znači. Njeno blagovanje nije stvar prisile. Ukoliko odluče blagovati je, opredjeluju se biti dio Kristovog tijela. I to je predivno. Nema veće radosti kod kršćana, nego kada vide druge ljude kako predaju svoje živote Gospodinu i dolaze toj ljubavi. Radost je gledati njihove trenutke dodira s Božjom milošću, oprostjenja, spasenja i svetosti.. Biti dio tijela znači i podupirati njegov narod, staviti sve što imamo na raspolaganje Gospodinu i njegovom kraljevstvu.

Oni koji su istinski spašeni, čeznut će učiniti bilo što za Gospodina i njegov dom i slavu. Željni su učiniti i najmanju, najbeznačajniju stvar da proslave Boga. Zato je, s druge strane, čudno vidjeti ljude koji se ne raduju služiti, a pogotovo ne u domu Gospodnjem! Ako je takvim ljudima teško ljubiti Gospodina koji im je dao Život, i to ne bilo kakav, već vječni, ako im je teško ljubiti Gospodina koji im svakodnevno sve daje, nešto s njima nije u redu. To se odnosi na sve nas, pa se moramo upitati. Možda negdje postoji kriva slika Gospodina. Upravo zbog toga treba dopustiti Gospodinu da se otkrije kakav

✦ **Ako Krista Isusa smatramo svojim Gospodinom, dužni smo se ljubiti međusobno.**

On uistinu jest. Kada iskusimo njegovu ljubav, željet ćemo mu vratiti svojim životima sve za ono što On predstavlja. To je bio i znak rane crkve. Barnaba, "sin utjehe", podložio se pod noge i dao sve što ima – on je shvatio poruku kršćanstva – da njegov cijeli život pripada Gospodinu.

Mi bismo se svakodnevno trebali oboružati takvom mišlju. Trebali bismo ga svakodnevno tražiti snagu za sve ono što se u naš život ubraja i sve ono što bismo trebali napraviti. Tada smo svi mi punovremeni službenici. Bez obzira na naše godine dolazaka u crkvu, Bog uvijek iznova traži sve na predanje. Posao, kuću, znanje, ambicije, planove.

Kad se izgubimo u Gospodinu, onda dobijemo ono što ne možemo ni zamisliti. Krist je rekao: *"Što vrijedi čovjeku da dobije cijeli svijet, a izgubi svoj život?"* i *"Ako pšenično zrno ne padne i ne umre, ostaje samo. A ako umre, rodi veliki rod."* Nemojmo se bojati dati Gospodinu sve, jer sigurno nećemo propasti. Gospodin će nam vratiti stotruko; zato što nas ljubi i zato što zna da je naša sigurnost u njemu.

Preispitajmo srca – jesmo li možda uzeli nešto natrag od Gospodina? Kao kad dajemo desetak, pa ipak tražimo nešto nazad? Ako nešto takvo nešto postoji, predajmo sve ponovo Gospodinu! Ne moramo to nikome reći. Dovoljno je da stanemo pred njega i da mu sve iskreno kažemo. Ukoliko posjedujemo auto, on nije naš, on je Gospodinov; ako imamo stan,

★ Bez obzira na naše godine dolazaka u crkvu, Bog uvijek iznova traži sve na predanje. Posao, kuću, znanje, ambicije, planove.

kuću - sve je to njegovo. Sve njemu pripada. Istina je da što više imamo, to nam je teže dati Gospodinu i uvijek je najlakše dati kada nemamo ništa.

No, sve pripada Gospodinu za izgradnju njegovog kraljevstva. U tom aspektu se trebamo paziti ekstrema u koje ljudi znaju upasti. U svojim srcima mi moramo prepoznati naš pravi stav. On bi trebao biti da sve duhovno, tjelesno, materijalno, uključujući i našu obitelj – sve pripada Gospodinu. Predanje svih tih stavki put je blagoslova, sreće i uspjeha.

Uvijek trebamo paziti da ne izgubimo zdravu biblijsku perspektivu ljubavi prema Gospodinu, da ga što više ljubimo! Biblija nas potiče da idemo naprijed, da sazrijevamo u ljubavi.

Postoji jedna zamka, a ona je ubojica ljubavi. Zove se navika. Kad se jednostavno naviknemo na Boga, braću i sestre i ne trudimo se ništa posebno, jer znamo da je njegova ljubav uvijek tu. Kad imamo bračnog druga pored sebe, naviknemo se na njega. Znamo da je s nama već pet godina, i da će biti s nama još pedeset i pet. Kad se naviknemo, prestajemo činiti dobre stvari ljubavi, prestajemo služiti ljudima i to ubija ljubav. Neka nam se Gospodin smiluje da se nikada ne naviknemo na odlaske u crkvu, nego da nam svaki dolazak Gospodinu predstavlja nove izazove i radost.

Navika podupire religiju da ide svojim tokom, a to je smrt. Smrt koja smrdi Gospodinu i ljudima. Neka nam se Gospodin smiluje da uvijek imamo sveto nezadovoljstvo. Kao Pavao koji piše iz zatvora, radostan, iako još uvijek nemiran. Mnogi bi od nas rekli: 'Bože, sad sam u zatvoru. Što ću? Evo odslužio sam par godina, taman da se obnovim.' Ali Pavao nije mogao biti miran. On je razmišljao: 'Što da radim? Ne mogu ići okolo propovijedati.' Pa je uzeo olovku i papir i počeo pisati pisma i poslanice. Imao

je neprestanu potrebu tražiti Gospodnje lice i zato je zadržao svježinu. Na kraju je rekao: 'Došao sam do kraja. Bog mi je pripremio - vijenac. Nisam se naviknuo na Krista, već sam uvijek težio za dubinom, za višim, boljim.' To je poruka i nama. Nemojmo se nikada naviknuti na dobre stvari. Uvijek zahvaljujmo Gospodinu, ali uvijek težimo boljem, višem. S crkvom, s bližnjima, s braćom i sestrama. Pismo kaže – "da rastete u ljubavi". A Pavao dodaje: ' Ja kontinuirano molim za vas – da rastete.'

► 2. PAVAO NAS POTIČE NA DUHOVNU ZRELOST

Pismo kaže, "da naša ljubav raste u pravu spoznaju i svakom rasuđivanju da mogemo prosuditi ono što je bolje" (Fil 1.9-10)

Jedan drugi prijevod kaže: 'da imate znanje i razumijevanje sa svojom ljubavi vidjeti razliku između lošeg i dobrog, da izaberete dobro.'

Još jedna stvar na koju nas Pavao potiče je duhovna zrelost. Osim rasta crkve u ljubavi, Pavao je želi vidjeti u sveopćem napretku, jer ljubav ukoliko ostaje sama, postaje naivnost. Zato kaže: ' Ja ne želim da vi budete naivni. ' i nastavlja: ' Sa svakom vrstom razumijevanja, spoznaje i razlučivanja.'

Duhovna zrelost počinje pri novom rođenju i traje cijeli život. Tu spada sazrijevanje i poznavanje Gospodina. I u fizičkom životu, nitko se ne rađa s iskustvom pedeset godišnjaka; svi se rađaju kao bebe i rastu prema zrelosti. Nju karakteriziraju dvije stvari. Jedna od njih je spoznaja Gospodina – kako bi se njegov karakter odražavao u nama. Bez spoznaje nema blagoslova. Sve što je potrebno, Duh Sveti nam treba objaviti i pokazati.

Znamo da Biblija kaže: "Moj narod gine, jer nema znanja." Nema spoznaje Boga, spoznaje njegovih

principa, karaktera i zato nema blagoslova. Apostol opet kaže: 'Ja ne želim da budeš osakaćen za blagoslov, već želim da spoznaš Gospodina i da rasteš u njegovoj spoznaji.' Zatim spominje, "Štoviše, sve sada gubi u mojoj cijeni svoju vrijednost zbog najveće prednosti: spoznaje Krista Isusa, moga Gospodina." (Fil 3.8). On kaže da nema veće vrijednosti od spoznaje Gospodina.

Spoznaja nas vodi do ispravne slike o Bogu, a ispravna slika o Bogu nas vodi do ispravnog života. Ispravna teologija nas uvijek vodi u ispravan život, a kriva teologija u krivi život. Zato je bitno imati ispravnu spoznaju, da bismo mogli ispravno sazrijevati i rasti te poznavati Gospodina iz dana u dan sve više i više, i to na čvrstim temeljima istine iz Riječi.

Zatim postoji karakteristika *rasuđivanja* ili *prosuđivanja*, a to je mogućnost vidjeti pravo stanje stvari. Postoje kršćani koji nekad ne vide pravo stanje stvari, bez obzira radi li se o nečem pozitivnom ili negativnom. Nekad bilo tko od nas ne može vidjeti pravo stanje stvari – da smo u Bogu blagoslovljeni, da imamo pobjedu itd. Isto tako, nekada ne možemo vidjeti pravo stanje stvari da nas grijeh vodi u propast. Važno je uz Božju pomoć moći rasuđivati kako bismo prepoznali one ispravne stvari koje vode u život i one loše koje vode u smrt.

Neprijatelj je taj koji će nam htjeti iskriviti sliku realnosti i Boga, i maknuti nam iz glave pravo razumijevanje Biblije. To često može biti razlog

★ **Nemojmo se nikada naviknuti na dobre stvari. Uvijek zahvaljujmo Gospodinu, ali uvijek težimo boljem, višem.**

stalnih sporova crkve. A i poznato je da su tu u pitanju čiste sotonske spletke kroz koje nastoji nametnuti, ništa drugo, nego ropstvo i tlaku.

U pustinji Isus se suočio s pravim sotonskim napadom i njegovom zamkom. Sotona mu je pokušavao prikazati stanje stvari onakvim kakvo ono nije bilo, pa je rekao: 'Stoji pisano, ako učiniš neke stvari, dat ću ti obilje.' No, Isus Krist je znao prosuditi. Znamo li mi rasuđivati i prosuđivati?

Vrlo često ljudi se ne predstavljaju onakvima kakvi zapravo jesu. Zato nam je bitno rasuđivanje; mi moramo rasuđivati kako bismo mogli vidjeti pravo stanje stvari. Ne kako se prikazuje izvana, nego kakvo ono zaista jest.

Mogućnost pravog rasuđivanja ne ovisi o starosnim godinama, dolascima u crkvu ili čitanju Biblije, već o poslušnosti Bogu i njegovoj Riječi. Duhovna zrelost uvijek se veže uz poslušnost Bibliji i njegovim principima. Želimo li duhovno sazrijevati, trebamo biti poučljivi i poslušni autoritetu Božje Riječi. Tada ćemo sigurno duhovno rasti. Ako dulje vrijeme stojimo na istom duhovnom mjestu, možda je neposlušnost jedan od razloga zašto je to tako.

Možda i želimo spoznaju, čak i blagoslove, ali bez odgovornosti. Gospodin to ne da i kaže: 'Ako ti dam spoznaju, onda ti dajem i odgovornost da poslušas to što sam ti otkrio.'

★ **Duhovna zrelost uvijek se veže uz poslušnost Bibliji i njegovim principima. Želimo li duhovno sazrijevati, trebamo biti poučljivi i poslušni autoritetu Božje Riječi.**

Izreke 10.17 kažu: *"Tko se naputka drži, na putu je života, a zabluduje tko se na ukor ne osvrće."* Drugim riječima, tko se drži uputa na putu je života, sazrijeva, raste i razvija se onako kako želi Gospodin. A **Izreke 12.1** kažu: *"Tko ljubi pouku, ljubi znanje, a tko mrzi ukor, lud je."*

Biblija nas naziva luđakom, ako mrzimo Božji naputak, odnosno ukor. Poslušan, poučljiv duh nam otvara put prema duhovnoj zrelosti, bez obzira na vrijeme. Stoga se nemojmo opirati Gospodinu. Svaki put kada se opiremo Božjoj Riječi, blokiramo sami sebe od rasta i odsijecamo od izvora žive vode. Kada nam Biblija nešto kaže, trebali bismo reći: 'Gospodine, teško mi je, ali poslušat ću. Bože, Ti si uvijek u pravu!'

Nemojmo kalkulirati s Gospodinom i reći: 'Bože, ovo nije u pravu što si napisao, nešto drugo je u pravu!'; to nam neće dati rast. Radije poslušajmo, jer nas Bog uvijek potiče na izgradnju. David je lijepo rekao: 'Tvoja Riječ me čini mudrijim od učitelja, od staraca sam mudriji, jer razmišljam o Tvojim zapovijedima, poslušan sam njima, želim biti s njima i zato rastem, sazrijevam i imam mudrost.'

Ako zaista želimo poznavati Gospodina i biti mu poslušni, onda trebamo slušati njegove upute i Gospodin će nam otkriti svoje lice. Samo trebamo čitati Pismo i vršiti ga; jedino ćemo ga tako upoznati. Ako od danas godinu dana počnemo čitati Pismo i vršiti ga, za godinu dana ćemo znati Gospodina. To je jednostavna matematika u kojoj nema puno filozofije. No, apostol Pavao se ne zadržava samo na ljubavi, već za duhovnu zrelost kaže da je potreban rast u ljubavi sa Gospodinom i rasuđivanje. 'Da ne bi bili naivni, kaže: 'lakomisleni', potrebna vam je spoznaja; rasuđivanje da možete vidjeti pravo stanje stvari i onda možete svoju ljubav usmjeriti u pravom smjeru i na pravi način. Prema ljudima koji su oko vas.'

▶ 3. ZA POSVEĆEN ŽIVOT POTREBNA JE ČISTOĆA I BESPRIJEKORNOST

“Da budete čisti i besprijekorni za Kristov dan i na slavu i hvalu Božju puni roda – pravednosti – koji dolazi po Isusu Kristu.” (Fil 1.10-11)

Treća stvar koju Pavao moli za Filipljane je čistoća i besprijekornost za Kristov dan; drugim riječima posvećen život i svetost. To je ujedno i treća karakteristika zdrave crkve i zdravog kršćanina. **1 Solunjanima 4.7** kaže: *“Bog nas, uistinu, nije pozvao k nečistoći, nego k posvećenju.”* Bog nas je pozvao da živimo po drugačijim, uzvišenijim standardima. Da živimo duhovno odvojen život duhovno odvojen od onoga okruženja u kojem se nalazimo. To je njegov poziv!

Apostol Pavao završava sa svetošću, jer svetost nam potvrđuje da smo uspješno prošli kroz prve dvije faze. Uzaludno je imati ljubav i rasuđivanje, ako naš život to ne pokazuje. Možemo imati svu ljubav svijeta u svom srcu, naše srce može biti veliko i otvoreno za sve, ali ako se to ne vidi kroz praktičnu svetost i svakodnevno djelovanje, od toga nema ništa. Ako se to praktično ne vidi prema našim bližnjima, našim ukućanima, crkvi, braći i sestrama – ne vrijedi ništa. Uzaludno nam je onda sazrijevati u ljubavi. Sveti smo ako duhovne kvalitete odražavamo oko sebe.

Važno je naglasiti da je posvećenje bolan proces. On nužno dovodi do promjena. Gospodin nam kaže da se moramo mijenjati. Ne smijemo predugo biti isti i moramo sazrijevati. Ponekad se ne volimo mijenjati, ostavljati stare navike, stvari koje su možda suprotne Pismu, a Gospodin će upravo to tražiti od nas. To je ta bol posvećenja!

Levitski sustav žrtvovanja u Starome zavjetu se temeljio na žrtvama koje su se donosile

i spaljivale. Jedna od tih žrtava je bila žrtva paljenica. U simboličnom smislu, to je bio kâd paljenja koji se dizao Gospodinu; i to mu je bilo ugodno. U Novom zavjetu Pismo kaže da je Krist bio žrtva prinesena jedanput za sve nas na križu, ali nas Bog isto tako poziva da dođemo na žrtvenik.

“Zaklinjem vas braćo, milosrđem Božjim da prinesete sebe kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu – kao svoje duhovno bogoštovlje.” (Rim 12.1)

Žrtve u Starome zavjetu na žrtveniku su bile mrtve, a nas Isus Krist poziva kao žive žrtve, da nas njegov oganj spali. Pismo kaže da On krsti Duhom Svetim i ognjem; Krist nas želi zapaliti. On želi uništiti naše grijeha na žrtveniku, pomiriti nas sa Bogom i dati nam svetost.

Gospodin želi da mi na žrtveniku sagorijevamo, a da On bude taj koji će paliti vatru. Petar govori da se ‘naša vjera dragocjenija od zlata koje se kuša u vatri’ isto tako kuša. I kada neugodne okolnosti dođu u naš život, znajmo da je to prilika za posvećenje. Kada se možda nakupi loših stvari u našim životima, Gospodin će potpaliti vatru pod tim žrtvenikom. To je samo iz razloga što želi da naše legure budu dragocjene! On nas time posvećuje, jer se želi proslaviti našim posvećenjem.

Stoga, kada u naš život dođu okolnosti koje su bolne, nemojmo bježati, nego krenimo do kraja s Gospodinom, stojimo čvrsto kako bi izašli prokušani i još jače vezani za Krista!

✦ **Krist nas želi zapaliti. On želi uništiti naše grijeha na žrtveniku, pomiriti nas sa Bogom i dati nam svetost.**

Ne samo da taj proces posvećenja boli, već Božji ogranj kontinuirano boli. On traje cijeli život, 0-24, 7 dana u tjednu, 365 dana u godini. Zato Pavao moli da *“budemo čisti i besprijekorni”*.

Obraćanje je trenutačno, a posvećenje traje cijeli život kontinuirano. Pavao kaže u **Filipljanima 3.12:** *“...Ja i dalje kušam kako bih dohvatio...”* Drugim riječima: ‘Ja se i dalje posvećujem’. U kršćanstvu se ne mogu nakupiti zalihe za neko određeno vrijeme, da se onda više ništa ne treba raditi.

► 4. PLOD PRAVEDNOSTI

Sve ove tri stvari slažu se jedna s drugom. Apostol Pavao najprije počinje govoriti o ljubavi, ali već sama ljubav dovodi do toga da smo naivni. Ljubav je po prirodi naivna – vjeruje sve, svemu se nada, sve podnosi, sve ispričava, sve vjeruje, sve oprašta. Zato da ne bismo bili samo na tome, apostol Pavao kaže da dolazi duhovno rasuđivanje. Ali ni duhovna zrelost nije sama po sebi dovoljna, jer duhovna zrelost sama po sebi dovodi do prosuđivanja. Ako nema te ljubavi, mi ne prosuđujemo, već osuđujemo. Onda nema u nama nema ljubavi koja će htjeti pomoći drugome da dođe na pravi put. Prosuđivanje vidi neki nedostatak, a ljubav ga odmah ispravlja. Zato, da bi se spriječilo stvaranje ponosa jednih prema drugima kroz prosuđivanje, potrebna je svetost; ona odstranjuje osuđivanje, ponos i samopravednost. Sve ove tri stvari, kada se zajedno primijene, daju rod i rast.

Zatim kaže: *“da budete nakon toga puni roda – pravednosti – koji dolazi po Kristu Isusu”* (**Fil 1.11**).

Nakon kombinacije spomenutih triju čimbenika u našim životima, kada rastemo u ljubavi, prosuđujemo, duhovno sazrijevamo, spoznajemo Gospodina, živimo sveto i primjenjujemo principe svetosti - tada dolazi do pravednosti. A Božji karakter je karakter pravednosti. Psalm 89.15 kaže da su pravda i pravednost temelj Božjeg prijestolja. Tada naši karakteri odražavaju sliku Gospodina – na slavu Isusa Krista. Nemojmo zaboraviti da smo dio tijela, da trebamo moliti jedni za druge, tražiti Gospodina da blagoslovi svakoga tko je dio zajedništva da raste u duhovnoj zrelosti, u ljubavi prema Gospodinu, ljudima, crkvi, Božjem dijelu i da živi sveto. Biblija kaže da bez toga nećemo vidjeti Gospodina.

To je bila molitva Pavla za Filipljane, pa neka to bude i naša molitva jednih za druge.

★ **Kada rastemo u ljubavi, prosuđujemo, duhovno sazrijevamo, spoznajemo Gospodina, živimo sveto i primjenjujemo principe svetosti - tada dolazi do pravednosti.**

Copyright©2005. Crkva cjelovitog evanđelja.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove publikacije ne smije se umnožavati, fotokopirati niti na bilo koji način reproducirati bez pismenog dopuštenja.

Ako želite financijski podržati izdavanje ovih propovijedi, svoj prigol možete uplatiti na broj žiro računa 2484008-1102460506 pri RBA ili

poštanskom uplatnicom na adresu Crkva cjelovitog evanđelja, Kneza Branimira 11, 10000 Zagreb s naznakom “za propovijedi”.